

Folketingets Lovsekretariat

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
post@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2024-4445

Doknr.
879342

Dato
19-06-2024

Medlem af Folketinget Torsten Gejl (ALT) har d. 11. juni 2024 stillet følgende spørgsmål nr. S 1050 til social- og boligministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. S 1050:

"Hvad mener ministeren om Ankestyrelsens principafgørelse 4-23, som har medført, at kommunerne giver afslag på al hjælp efter § 102 i lov om social service med den begrundelse, at de ikke længere benytter § 102, idet det bemærkes, at megen behandling bevilliget efter § 102 er givet, fordi borgerne af forskellige årsager ikke har haft mulighed for at modtage anden behandling, og bevillingerne er givet på baggrund af en konkret og individuel vurdering?"

Svar:

Med principmeddelelse 4-23 har Ankestyrelsen slået fast, at servicelovens § 102 er en såkaldt "kan" bestemmelse, der ikke giver borgeren materielle rettigheder, men alene giver kommunerne mulighed for at yde behandlingsmæssig bistand til den personkreds, der er omfattet af bestemmelsen. En kommune kan helt fravælge at anvende servicelovens § 102, og hvis kommunen har fravalgt at anvende bestemmelsen kan kommunen meddele afslag på behandling uden at foretage en konkret og individuel vurdering af borgerens behov og alene med henvisning til, at kommunen som led i sit serviceniveau ikke yder hjælp efter bestemmelsen.

Principmeddelelsen ændrer praksis i forhold til, i hvilket omfang kommunen er forpligtet til at bevilge behandling efter servicelovens § 102. Efter den tidligere praksis skulle kommunen altid foretage en konkret og individuel vurdering af borgerens behov.

Social-, Bolig- og Ældreministeriet er enig med Ankestyrelsen i, at servicelovens § 102 er en såkaldt kan-bestemmelse, der giver kommunalbestyrelsen en mulighed for, men ikke en forpligtelse til, at bevilge tilbud af særlig behandlingsmæssig karakter. Bestemmelsens ordlyd er således: "Kommunalbestyrelsen kan ud over tilbud efter § 85 give tilbud af behandlingsmæssig karakter til borgere med betydelig og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller med særlige sociale problemer. Tilbuddet gives, når dette er nødvendigt med henblik på at bevare eller forbedre borgerens fysiske, psykiske eller sociale funktioner, og når dette ikke kan opnås gennem de behandlingstilbud, der kan tilbydes efter anden lovgivning."

Bestemmelsen giver således kommunalbestyrelsen hjemmel til at tilbyde en ydelse, som kommunen ellers ikke ville have hjemmel til at tilbyde. Beslutter kommunalbestyrelsen ikke at anvende bestemmelsen, kan der ved ansøgning om hjælp efter bestemmelsen gives afslag, uden at der foretages en konkret og individuel vurdering. Beslutter kommunalbestyrelsen at anvende bestemmelsen, skal der foretages en konkret og individuel vurdering.

Jeg kan supplerende oplyse, at Folketingets Ombudsmand har bedt Ankestyrelsen om at redegøre nærmere for grundlaget for den praksisændring, der er kommet til udtryk i principafgørelse 4-23, herunder for det synspunkt, at en kommune, hvis den vælger at anvende bestemmelsen, kan beslutte, hvilke former for behandling der er omfattet, dvs. helt afskære den skønsmæssige vurdering i forhold til andre former for behandling. Både Ankestyrelsen og Social-, Bolig- og Ældreministeriet har afgivet en udtalelse i sagen i maj måned 2024 til Folketingets Ombudsmand. Sagen ved Folketingets Ombudsmand er fortsat under behandling.

Med venlig hilsen
Pernille Rosenkrantz-Theil
Social- og boligminister